

રવીન્દ્રનાથ ટાગોર

(જન્મ : તા. 07-05-1861; અવસાન : તા. 07-08-1941)

રવીન્દ્રનાથ દેવેન્દ્રનાથ ટાગોરનો જન્મ કોલકાતામાં થયો હતો. તેમણે કાવ્ય, વાર્તા, નવલકથા, નાટક, ચરિત્ર લેખો અને નિબંધો દ્વારા બંગાળી સાહિત્યમાં વિપુલ અને સમૃદ્ધ સર્જન કર્યું છે. ‘પોસ્ટમાસ્ટર’, ‘કાબુલીવાલા’, ‘દીદી’, ‘નષ્ટનીડ’, ‘ક્ષુધિત પાષાણ’ એમની ઉત્તમ વાર્તાઓ છે. ‘ઘરે બાહિરે’ અને ‘ગોરા’ તેમની વિશ્વવિખ્યાત નવલકથાઓ છે. ‘માનસી’, ‘ચિત્રા’, ‘ચૈતાલી’, ‘બલાકા’ એમના ઉત્તમ કાવ્યસંગ્રહો છે. એમનું સર્જન ગુજરાતીમાં તથા અન્ય ભારતીય ભાષાઓમાં અનુવાદ રૂપે સુલભ છે. ‘ગીતાંજલિ’ કાવ્યસંગ્રહ માટે તેમને વિશ્વવિખ્યાત ‘નોબેલ પારિતોષિક’ પ્રાપ્ત થયું હતું. ગુજરાતી ભાષાના અધ્યાપક અને વિવેચક પ્રસાદ બ્રહ્મભટ્ટે ‘બલાઈ’નો ગુજરાતીમાં અનુવાદ કર્યો છે.

વૃક્ષો દ્વારા પ્રકૃતિ પ્રત્યે સ્વજન જેવી ઊંડી લાગણી અનુભવતા છોકરા બલાઈનું, વૃક્ષ કપાઈ જાય છે ત્યારે પ્રાણ કાંઈક ગુમાવી દે છે એવું હૃદયંગમ આલેખન રવીન્દ્રનાથે આ વાર્તામાં કર્યું છે. વૃક્ષો અને પુષ્પો સાથેના બલાઈના હૃદયસંબંધનું ચિત્ર નિરાળું છે. સાવ નાની જણાતી વિગતો પણ વાર્તાના ઘડતરમાં કેવો ફાળો આપે છે તે દૃષ્ટિએ પણ આ વાર્તા નોંધપાત્ર છે. બલાઈ સીમલાથી પોતાના પ્રિય વૃક્ષની તસવીર મંગાવે છે ત્યારે સમજાય છે કે કેવળ એક વૃક્ષ નથી કપાયું, કાકીએ તો બલાઈ પણ ગુમાવ્યો છે. કાકીનાં ડૂસકાં સાથે પૂરી થતી વાર્તામાં સંબંધોની સૂક્ષ્મતા વેધક રીતે પ્રગટ થઈ છે. ગદ્ય સ્વરૂપે જાણે ઊર્મિકાવ્ય હોય તેવી ટાગોરે આ વાર્તાની માવજત કરી છે.

મૂળ સ્વરો જ પ્રબળ બની ગયા છે. ઝમઝમ વરસાદ પડે છે. તેનું આખું શરીર જાણે વરસાદનો ધ્વનિ સાંભળે છે. અગાશીમાં સાંજનો તડકો પડ્યો છે, તેમાં એ ઉઘાડા ડિલે ફરે છે, સમસ્ત આકાશમાંથી જાણે તે કંઈક એકઠું કરી રહ્યો છે. તેને એકલા બેઠા બેઠા પોતાના મન સાથે વાતો કરવાની ઈચ્છા થાય છે.

હું એકવાર તેને પહાડ પર લઈ ગયો હતો. અમારા ઘર સામે લીલું ભરાવદાર ઘાસ પહાડના ઢોળાવ પરથી તળેટી સુધી પથરાયેલું હતું, એ જોઈને તેનું મન પ્રસન્ન થઈ ગયું હતું. એને મન તો ઘાસનો પુંજ ઘાસની ગબડવાની રમત છે, બસ ગબડ્યા કરે છે. એટલે તે પોતે પણ એ ઢોળાવ પર ગબડે છે. આખું શરીર ઘાસ ઘાસ થઈ જાય છે - ગબડતાં ગબડતાં ઘાસના તણખલામાંથી તેની ડોકમાં ગલીપચી થાય છે અને તે ખડખડાટ હસી પડે છે !

કોઈ છોડનું ફૂલ તોડતું તો તેને ખૂબ લાગી આવતું. બીજા કોઈની પાસે તેની આ લાગણીનો કશો અર્થ નથી એ તે સમજતો હતો. એટલા માટે તે વ્યથા છુપાવવાનો પ્રયાસ કરતો. તેની ઉંમરના છોકરા ઝાડ પર પથરા ફેંકીને કાતરા પાડતા, તે કશું બોલી શકતો નહિ. ત્યાંથી મોં ફેરવી ચાલ્યો જતો.

મજૂરો જે દિવસે ઘાસ કાપવા આવતા એ તેનો સૌથી વધુ દુઃખનો દિવસ બનતો; કેમકે ઘાસની ભીતર ફરી ફરીને તેણે જોયું હતું - નાનકડી લતાઓ, જાંબલી, પીળાં, અનામી ફૂલો, પક્ષીઓએ ખાધેલી લિંબોળીઓના ઠળિયા પડીને ક્યાંક ઊગી નીકળ્યા છે, કેવાં સુંદર છે તેનાં પર્ણ ! આ બધું જ નિષ્ફર દાતરડા વડે કપાઈ જશે. તેમની ફરિયાદ સાંભળનાર કોઈ નથી.

કોઈ કોઈ દિવસ તે તેની કાકીના ખોળામાં આવી બેસતો અને તેને ગળે વળગી પડી કહેતો, “પેલા મજૂરોને કહો ને, મારાં આ વૃક્ષો ન કાપે!”

કાકી કહેતી, “બલાઈ, તું કેવી ગાંડા જેવી વાત કરે છે ! આ બધું તો જંગલ છે, એ સાફ કર્યા વિના ચાલશે કેવી રીતે ?”

બલાઈ ઘણા દિવસોથી સમજી ગયો હતો કે કેટલાંક દુઃખ એવાં હતાં જે સંપૂર્ણપણે તેણે એકલાએ જ સહેવાનાં હતાં, તેની ચારે બાજુના માણસો પર તેની કોઈ અસર થતી ન હતી.

એક દિવસ સવારે હું ધ્યાનપૂર્વક સમાચારપત્ર વાંચતો હતો એવામાં બલાઈ મને બગીચામાં ખેંચી ગયો. એક જગ્યાએ એક છોડ દેખાડી મને તેણે પૂછ્યું, “કાકા, આ કયું વૃક્ષ છે ?”

મેં જોયું તો એક શીમળાના વૃક્ષનો અંકુર બગીચાના રસ્તાની વચમાં જ ફૂટી નીકળ્યો હતો.

હાય, બલાઈએ મને બોલાવી જવામાં ભૂલ કરી હતી ! આનો પ્રથમ અંકુર જેવો ફૂટ્યો તેવો જ બલાઈની નજરે પડ્યો. તે

પછી દરરોજ બલાઈ પોતાના હાથે તેને થોડું થોડું પાણી પાતો હતો અને સવાર-સાંજ છોડ કેટલો વધ્યો તેની વ્યાકુળ બની તપાસ કરતો. શીમળાનું વૃક્ષ ઝડપથી ઊગે છે, પણ બલાઈના ઉત્સાહને તે કેવી રીતે આંબી શકે ? છોડ જ્યારે બે હાથ ઊંચો થયો ત્યારે તેની પર્ણસમૃદ્ધિ જોઈ તે વિચારવા લાગ્યો કે આ કોઈ અદ્ભુત વૃક્ષ છે, બલાઈએ કલ્પેલું કે હું પણ આભો બની જઈશ.

મેં કહ્યું, “માળીને કહેવું પડશે, એને ઉખાડીને ફેંકી દેશે.”

બલાઈ ચમકી ઊઠ્યો. આ કેવી ભયાનક વાત ! તે બોલ્યો, “ના, કાકા, તમારા પગે પડું, તેને ઉખાડી નાખશો નહિ.”

મેં કહ્યું, “તું શું બોલે છે એનું તને ભાન નથી. એકદમ રસ્તાની વચ્ચોવચ ઊગ્યું છે, મોટું થતાં ચારે બાજુ ઘટા ફેલાવી પરેશાન કરી મૂકશે.”

મારી પાસે જ્યારે એનું કંઈ ઊપજ્યું નહિ ત્યારે એ નમાયો છોકરો તેની કાકી પાસે ગયો, તેના ખોળામાં બેસી તેના ગળે વળગી ધ્રુસકે ધ્રુસકે રડતાં એ બોલ્યો, “કાકી, તમે કાકાને રોકો, કહો કે ઝાડ ન કાપે.”

તેણે યોગ્ય ઉપાય ક્યો હતો. તેની કાકીએ મને બોલાવી કહ્યું. “અરે, સાંભળો છો કે ? એનું ઝાડ રહેવા દેજો.”

રહેવા દીધું. હકીકતમાં બલાઈએ મને બતાવ્યું ન હોત તો સંભવતઃ મને તેનો ખ્યાલે ન આવત. પરંતુ હવે તે રોજ મારી આંખમાં આવતું. વરસ દહાડામાં તો ઝાડ નિર્લજ્જની જેમ ખૂબ વધી ગયું. બલાઈને બધાં વૃક્ષો કરતાં આ વૃક્ષ પર જ સૌથી વધુ લાગણી હતી.

દરરોજ મને ઝાડ મૂઢ જેવું લાગતું. ખોટી જગ્યાએ આવીને ઊભું હતું, એકદમ લાંબુ-પહોળું થઈ ગયું હતું. જે જોતું એ વિચારતું, આ અહીં શા માટે ? ફરી બે-ચાર વાર તેને મૃત્યુદંડ દેવાની દરખાસ્ત કરી. બલાઈને મેં લાલચ આપી કે એના બદલામાં હું તને ગુલાબના કેટલાક ખૂબ સુંદર છોડ લાવી આપીશ.

મેં એમ પણ કહ્યું, “તને જો શીમળાનું વૃક્ષ જ પસંદ હોય તો એનો એક રોપો લાવી હું વડ પાસે રોપાવું. સુંદર લાગશે.”

પરંતુ કાપવાનું નામ દેતાં તે ફફડી ઊઠતો અને તેની કાકી કહેતી, “રહેવા દો ને. એવું શું ખરાબ લાગે છે ?”

મારી ભાભીનું અવસાન થયું ત્યારે આ છોકરો ધાવણો હતો. ધારું છું કે એ શોક ભૂલવા મોટાભાઈ એન્જિનિયરિંગના અભ્યાસ અર્થે વિલાયત ગયા. છોકરો અમારા નિઃસંતાન ઘરમાં કાકીના ખોળામાં ઊછરીને મોટો થયો. દસેક વરસ પછી મોટાભાઈ પાછા આવ્યા ત્યારે બલાઈને વિલાયતી ઢબે શિક્ષણ આપવા પહેલાં તો સિમલા લઈ ગયા તે પછી વિલાયત લઈ જવાની વાત હતી.

રડતો રડતો બલાઈ કાકીનો ખોળો છોડી ચાલ્યો ગયો. અમારું ઘર ખાલી થઈ ગયું.

તે પછી બે વરસ વીતી ગયાં. આ દરમિયાન બલાઈની કાકી એકાંતમાં આંસુ સારતી અને બલાઈના સૂવાના ખાલી ઓરડામાં જઈ તેનાં તૂટેલાં જૂતાં, તેનો ફાટેલો રબરનો દડો અને જાનવરોની વાર્તાઓવાળી સચિત્ર ચોપડી રમાડ્યા કરતી અને હવે તો આ બધાં રમકડાં છોડીને ગયેલો બલાઈ ખૂબ મોટો થઈ ગયો હશે એવા વિચારો બેઠાં બેઠાં કરતી.

એક દિવસે મેં જોયું તો પેલું શીમળાનું ઝાડ ખૂબ મોટું થઈ ગયું હતું. એટલું મોટું કે તેને હવે આશ્રય આપી શકાય નહિ, એક દિવસ મેં તે કપાવી નાખ્યું.

એવામાં સિમલાથી બલાઈએ તેની કાકીને એક પત્ર લખ્યો, “કાકી, મારા પેલા શીમળાના વૃક્ષનો એક ફોટોગ્રાફ મને મોકલી આપજો.”

વિલાયત જતાં પૂર્વે બલાઈ એક વાર મને મળવા આવશે એવી વાત થઈ હતી, પણ હવે તે આવવાનો ન હતો તેથી બલાઈ પોતાના મિત્રનો ફોટો સાથે લઈ જવા ઈચ્છતો હતો.

તેની કાકીએ મને બોલાવી કહ્યું, “એ કંઈ સાંભળો છો ? કોઈ ફોટોગ્રાફરને બોલાવી લાવો.”

મેં પૂછ્યું, “શા માટે ?”

બલાઈનો કાચા અક્ષરે લખેલો પત્ર તેણે મને વાંચવા આપ્યો.

મેં કહ્યું, “એ વૃક્ષ તો કપાઈ ગયું છે !”

બલાઈની કાકીએ બે દિવસ અન્નનો દાણો મોંમાં નાખ્યો નહિ અને ઘણા દિવસ સુધી મારી સાથે વાત સુધ્ધાં ન કરી. બલાઈના પિતા તેને તેના ખોળામાંથી લઈ ગયા તે જાણે તેની નસ કપાયા જેવું થયું હતું અને તેના કાકાએ બલાઈનું પ્રિય વૃક્ષ સદાને માટે દૂર કર્યું તેથી જાણે તેનો સમગ્ર સંસાર મિથ્યા બની ગયો અને તેના હૃદયમાં ફરીથી ઘા થયો.

એ વૃક્ષ તેના બલાઈનું પ્રતિરૂપ, તેના પ્રાણનું મિત્ર.

(‘ટાગોરની શ્રેષ્ઠ વાર્તાઓ’માંથી)

શબ્દ-સમજૂતી

સમાનાર્થી શબ્દો/શબ્દાર્થ

ઉપસંહાર સારરૂપે આટોપી લેવું; પદાર્થ વસ્તુ, દ્રવ્ય; અરણ્ય જંગલ, વન; ધ્વનિ સ્વર, નાદ; સ્મૃતિ સ્મરણ, યાદ; પ્રસન્ન આનંદિત, ખુશખુશાલ; પ્રલાપ અસંગત બબડાટ; પ્રકૃતિ સ્વભાવ; નવાંકુર નવો ફણગો; વયસ્યભાવ મિત્રતા, મિત્રભાવ; બકુલવૃક્ષ બોરસલીનું ઝાડ; દ્યુલોક સ્વર્ગ; બલાઈ પાત્રનું બંગાળી નામ; ધાત્રી પાલન કરનાર; પૂંજ ઢગલો; ભીતર અંદરની બાજુએ.

વિરુદ્ધાર્થી શબ્દો

ભીતર × બહાર; નિષ્કૃર × દયાળુ; જન્મ × મરણ; ધ્યાન × બેધ્યાન;

રૂઢિપ્રયોગ

લાગી આવવું - દુઃખ થવું; હૃદયમાં ઘા થવો - દુઃખની તીવ્ર અનુભૂતિ થવી.

શબ્દસમૂહ માટે એક શબ્દ

કાયમ મુસાફરી કરનાર - ચિરપથિક; જેમાં સમયની મર્યાદા ન હોય તેવું - નિરવધિ, અનંત; સમાન ગુણ લક્ષણ હોવાપણું - પ્રતિરૂપ

સ્વાધ્યાય

1. નીચેના પ્રશ્નો સાથે આપેલા વિકલ્પોમાંથી સાચો વિકલ્પ પસંદ કરી ખરાની (✓) નિશાની કરો.

(1) ‘પ્રાણનો મિત્ર’ વાર્તા આપણને શેની માવજત માટે જાગૃત કરે છે ?

(a) તંદુરસ્તીની (b) પ્રાણીની (c) પર્યાવરણની (d) પાણીની

(2) બલાઈને સૌથી વધુ આકર્ષણ કયા વૃક્ષનું હતું ?

(a) દેવદાર (b) ગુલમહોર (c) શીમળો (d) પીપળો

(3) બલાઈને ઉછેરીને કોણે મોટો કર્યો હતો ?

(a) દાદીએ (b) માસીએ (c) કાકીએ (d) ફોઈએ

2. નીચેના પ્રશ્નોના એક-એક વાક્યમાં ઉત્તર લખો :

(1) છોકરાઓ ઝાડ પર પથ્થર ફેંકીને કાતરા પાડતા ત્યારે બલાઈની પ્રતિક્રિયા કેવી હતી ?

(2) મજૂરો ઘાસ કાપવા આવતા ત્યારે બલાઈને શી લાગણી થતી ?

3. નીચેના પ્રશ્નોના બે-ત્રણ વાક્યમાં ઉત્તર લખો :

(1) બલાઈને પ્રકૃતિ સાથે કેવી લાગણી છે ?

(2) મજૂરો ઘાસ કાપવા આવતા ત્યારે બલાઈ અને કાકી વચ્ચે શી વાત થતી ?

4. નીચેના પ્રશ્નોના સવિસ્તાર ઉત્તર લખો :

- (1) બલાઈનો પ્રકૃતિપ્રેમ વર્ણવો.
- (2) બલાઈ કયું વૃક્ષ ન કાપવાની વિનંતી કરે છે ? શા માટે ?

વિદ્યાર્થી-પ્રવૃત્તિ

- રક્ષાબંધનના તહેવારમાં વૃક્ષને રાખડી બાંધવાનો કાર્યક્રમ રાખો.
- તમે વાવેલા વૃક્ષની વિકાસયાત્રાને વર્ગખંડમાં કહો.
- તમારી આસપાસનાં વૃક્ષોનો પરિચય મેળવો.
- વૃક્ષોનું માનવજીવનમાં મહત્વ દર્શાવતાં સૂત્રો શાળાના ભીંતપત્રો પર દર્શાવો.

ભાષા-અભિવ્યક્તિ

‘ઝાડ નિર્લજ્જની જેમ ખૂબ વધી ગયું’, ‘ઝાડ મને મૂઢ જેવું લાગતું’, ‘અક્કરમી શીમળાનું ઝાડ...’ મોટેભાગે માનવસ્વભાવને આલેખવા વપરાતા શબ્દો નિર્લજ્જ’, ‘મૂઢ’ અને ‘અક્કરમી’ અહીં વૃક્ષ માટે વપરાયા છે, જે બલાઈના કાકાનો વૃક્ષ માટેનો અણગમો તો અસરકારક રીતે સૂચવે જ છે; સાથોસાથ બલાઈની વૃક્ષપ્રીતિ સામે વિરોધાભાસ પણ સહજ રીતે સૂચિત કરી જાય છે.

શિક્ષકની ભૂમિકા

- બલાઈની વૃક્ષ પ્રત્યેની લાગણી અંગેની રજૂઆતમાંથી ઊભરી આવતા બાળમાનસની સમજ આપવી. બાળપણનાં સંસ્મરણો મોટી ઉંમરે પણ યથાવત્ રહે છે તેથી તેની માવજતનું મહત્વ સમજાવવું.
- આપણે ત્યાં જ નહિ પણ સમગ્ર વિશ્વમાં પ્રકૃતિ સાથેનું સંતુલન જોખમાય છે. પર્યાવરણની જાળવણી, વૃક્ષોનું વાવેતર અને તેની માવજતનો મહિમા વિદ્યાર્થીઓ સમક્ષ સ્પષ્ટ કરવો.
- વૃક્ષને સો પુત્ર સમાન ગણાવાયું છે તે સમજાવી પર્યાવરણ જાળવવામાં વિદ્યાર્થીઓને સહભાગી બનવા પ્રેરણા આપવી.
- વૃક્ષારોપણ સપ્તાહની ઉજવણી કરવી અને સ્પર્ધા ગોઠવવી.

